

Veronika Hurdová

RÉVI

A MĚSTO SNŮ

Milá čtenářko, milý čtenáři!

Ráda pozoruju svět kolem sebe a jednoho dne mi v hlavě vyvstala otázka: „jak se to stalo, že jsme jako společnost dosti do tohoto bodu?“

Žijeme v době, která na nás klade minimální fyzické nároky. Když nechceme, nezapotíme se, nezadýcháme se. Netrpíme zimou, hladem ani nedostatkem. Jsme velmi mazaně opice, které své potřebě pohodlí a bezpečí uzpůsobily celý svět.

Zodpovědnost za svůj život předsouváme „kamsi nahoru“, abychom se uchránili před důsledky našich činů. Platíme však za to obrovskou daň v podobě strát divokosti a svobody. Kdy jsme přestali dávat pozor? Kdy jsme rezignovali na své sny a intuici? Po odpovědích na tyto otázky pátrám na následujících stránkách. Pojďte se spolu se mnou a Revi'm vydat do budoucnosti, která je možná blíž, než se zdá. Vítejte ve Měste snů! Přiju hezké čtení,

Veronika Hutdová

PS: Své dojmy z knížky se mnou můžete sdílet na veronika.hutdova@gmail.com. Děkuju. ☺

Veronika Hurdová

Révi a Město snů

Proč je důležité nepřestat snít.
A ještě důležitější nepřestat bdít.

Révi a Město snů

Autorka © Veronika Hurdová, 2025

Ilustrace © Alisha Zalesak, 2025

tištěná kniha: ISBN 978-80-53013-05-5

PDF: ISBN 978-80-53013-06-2

EPUB: ISBN 978-80-53013-07-9

MOBI: ISBN 978-80-53013-08-6

„Já myslím, že by tam neměl chodit,“ vzdychla starostlivě Vera a vstala od kuchyňského stolu. Znovu se významně podívala na otce svých dětí, jako kdyby snad on byl tím, kdo v jejich rodině o takových věcech rozhoduje. Hubert ale ani nezvedl oči a dál seděl jako pecka. Jednou rukou do sebe ládoval proteinovou kaši a prstem druhé sjížděl po obrazovce easybota, aby hned zkraje dne zkonzumoval kromě snídaně i čerstvé informace o dění ve Městě snů.

V tu chvíli měla chuť udělat něco, co by ho vytrhlo z jeho letargie. Obvykle ji jeho netečnost nechávala klidnou, ale dneska? Je přece Třešňobraní! Nejradši by vzala třešňovou pecku, stiskla ji mezi prsty a vystřelila po něm. Představovala si, jak ho zasáhne přímo doprostřed čela. Pecka by narazila na toho jejího pecku, kterého jí Omnicloud kdysi navrhl jako vhodného adepta na manžela. Byly okamžiky – jako třeba tento – kdy o neomylnosti toho vševědoucího mozku, kterému lidé svěřili řízení Města, pochybovala.

Dokázala by se vůbec trefit? Peckami střílela naposledy tak před třiceti lety. Než to zakázali po incidentu, kdy při Třešňobraní jakýsi kluk zasáhl spolužáka omylem těsně vedle oka. Vlastně se mu nic nestalo, neměl ani modřinu, přesto Omnicloud vyhodnotil tuhle doposud nevinnou a shovívavě tolerovanou dětskou kratochvíli jako nebezpečnou a začal ji přísně sledovat a postihovat.

Za pár let už se pustit do přestřelky třešňovými peckami nikdo neodvážil, a tak to i zůstalo.

„Vnímáš mě?“ Chtěla, aby její dotaz zněl neutrálně, jenže hlas ji zradil a přeskočil do fistule. Nebyla na to pyšná, snažila se mít své chování pod kontrolou, jak je to učili na kurzech sebeovládání a práce s emocemi. Nicméně ta malá špetka hysterie svůj účel splnila.

„Ano, drahá? Říkala jsi něco?“ Hubert konečně zvedl oči od displeje svého bota a věnoval jí něžný úsměv, jako by se nic nestalo. Ale stalo. Jeho žena se mezitím stihla vytočit doběla.

„Tvá... ehm... ,drahá‘ se ti tu už od rána snaží naznačit,“ spustila s ironickým podtónem, „že náš syn by na to Třešňobraní chodit neměl!“ Opětovala mu jeho úsměv, ale byl asi tak přesvědčivý, jako kdyby si do pusy vymačkala citrón, a pak se snažila vzbudit zdání, že cucá bonbón.

„Ale miláčku,“ pokusil se ji ukonejšit, „to už jsme přece probírali. Révi je teď několik měsíců v pohodě. Jeho easybot ho pečlivě monitoruje. Kdyby mu hrozilo nějaké nebezpečí, nepošle ho tam.“

„Jenže v minulosti už se easybot spletl! A ne jednou.“ Vera si bojovně založila ruce na prsou. „Měli bychom ho vzít, co já vím, třeba k nějakému lékaři! Aby ho pro jistotu zkontroloval. Prostě si chci jen poslechnout i jiný názor.“

Její muž si neslyšně odfrknul a mávnutím ruky vypnul obrazovku se zprávami. Bude si je muset dočíst až o polední pauze. „Vero,“ opáčil tak klidně, jak v tu chvíli dovedl, „musíme věřit Omnicloudu. Skrze easyboty sbírá data všech obyvatel, co kdy ve Městě žili. Každý den, v rozsahu, který je nad lidské schopnosti. Má nadhled, jaký žádný mastičkář nikdy mít nebude.“

To Vera samozřejmě věděla, ale na klidu jí to nepřidalo. „Mám strach,“ vyhrkla. „Révi je poslední dobou pořád unavený a pobledlý, sám to musíš vidět. Vždyť už je po půl osmé a on ještě spí, přitom si šel lehnout v deset. Co když to easybot zase vyhodnotí špatně? Co když bude mít Révi další záchvat? Co když...“ Dál se nedostala. Hlas ji zradil a ona přešla ve vzlykavý pláč, kterým můžou plakat jen matky, jež se někdy bály o život svého dítěte.

Hubert vstal a pár kroky vymazal vzdálenost jejich těl i srdcí, která je doposud dělila. Objal konejšivě svou ženu a ona se k němu schoulila do náruče. Byly okamžiky – jako třeba tento – kdy o neomylnosti Omnicloudu při výběru manžela pro změnu vůbec nepochybovala. „To bude dobré,“ zašeptal jí do vlasů. „Révi je silný kluk, vždyť je celý po tobě. Zvládne to.“

Uslazeně se na něj usmála. Tentokrát vůbec ne kysele.

„A já ti nachystám tvůj ranní koktejl, ano? Už jsi dnes dávala vzorek slin?“

Zavrtěla hlavou a s povděkem se k němu přitiskla. Přesně v okamžiku, kdy se do dveří rozespale vpotácela jejich dcera. „Ale hleďme, dobré ráno!“ pozdravil ji otec teatrálně. „Kdopak se nám to uráčil vystoupit ze svých komnat a poctit nás svou vzácnou přítomností?“

Esmé jeho pokus o humor odměnila ušklibnutím. „Fakt vtipný, tati. Do noci jsem se učila na zkoušky, kdyby tě to zajímalo.“

„Však já vím. Máš toho teď hodně,“ vrátil se ke svému obvyklému tónu hlasu. „Můžu pro tebe něco udělat?“

„Jo,“ promnula si Esmé oči a ospale zívla. „Můžeš se přestat ocicmávat s mámou. Ve vašem věku je to fakt nechutný. Jestli se dostanu do Rady moudrých, tohle bude první, co navrhu.“

Zákaz fyzického kontaktu osob nad třicet let na veřejnosti.“ Poté se mátožně vydala ke kuchyňské lince a její osobní bot ji vesele následoval. Ačkoli z továrny vyjížděli easyboti naprosto totožní, mohl si každý uživatel toho svého upravit podle vlastního vkusu. Takže zatímco otcův neprošel od první aktivace takřka žádnými změnami a byla to sériově stejně nudná, šedá koule, jakou měla většina mužů jeho věku, Esmín easybot se momentálně pyšnil růžovým čírem a černými netopýřími křidélky. Kolem estetických vylepšení botů se točil velký byznys a nejvíc kvetl právě mezi teenagery, kteří neváhali měnit jejich vzhled klidně každý měsíc.

„Sklíčko,“ poručila bezbarvě Esmé svému růžovlasému pankáčovi. Ten z útrob snaživě vysunul skleněnou testovací destičku, Esmé na ni plivla a bot ji okamžitě zastrčil zpět. Po třech vteřinách zahlásil: „Analýza vzorku slin dokončena. Přeješ si přechíst zprávu?“

„Jo,“ zabručela Esmé.

„Dnes jsem zaznamenal nárůst hladiny kortizolu. Možné příčiny: psychické přepětí, nevyspání. Zvýšená hladina stresového hormonu může mít nepříznivý vliv na tvůj centrální nervový systém, imunitní systém, zažívací systém, kardiovaskulární systém, endokrinní systém, ...“

„Stop!“ zastavila ho rázně. „Tohle mě nezajímá. Nech si ty svoje chytrý řečičky a řekni mi, co to znamená.“

Easybota se její přezíravý tón hlasu vůbec nedotkl. Nebyl naprogramovaný k tomu, aby se urážel. Spustil stejně optimistickým tónem jako předtím, než ho jeho majitelka přerušila: „Znamená to, že dnes můžeš být přecitlivělá a reagovat podrážděně.“ Esmé zdvihla obočí. Věděla, že easyboti nevládnou ničím, co by se

blížilo smyslu pro humor. Ale někdy se jí zdálo, že ten její je pěkně poťouchlý, občas dokonce jízlivý. „Dále můžeš zaznamenat potíže se soustředěním a pamětí. Tvoje obranyschopnost je snižená. Můžou se dostavit chutě na sladké a smažené, které při vyšší konzumaci vedou k obezitě. Obecně by ses dnes měla šetřit, pít hodně vody a vyvarovat se kofeinu.“

Esmé se na bota zle zadívala. Potom ale stáhla prst z knoflíku kávovaru, který už už chtěla zmáčknout, a rezignovaně vzdychla: „Tak jo. Ukecal jsi mě. Pošli data do automatu na koktejly.“ Jako by se snad mohla povinnému rannímu drinku vyhnout. Jen dnes bude muset vypít ten dryják bez své milované kofeinové náhražky, které se – zřejmě z nostalgie – stále ještě říkalo káva.

Easybot zahrál veselou melodii a na displeji vykouzil srdíčko. Esmé se nikdy nedokázala rozhodnout, jestli ji ten projev botovy náklonnosti ve spojitosti s ranním koktejlem víc štve, nebo jí pomáhá zvládnout vypít hořký nápoj nevábne barvy. Možná je v něm přimícháno to, co její tělo ten den zrovna potřebuje, ale její chuťové buňky s tím ráno co ráno zásadně nesouhlasí. „Tvůj koktejl je připravený, Esmé. Na zdraví!“ zašveholil automat a rozevřel dvířka, ve kterých na dívku čekala sklenka s tmavozeleným obsahem. Vzala ji do ruky, zhluboka se nadechla a na jeden záťah vypila. Nemělo cenu to odkládat, beztak jinou možnost neměla.

Když byla malá a – podobně jako většina jiných dětí – se téhle povinné konzumaci vzpouzela, dostali to do ní po lžičkách. Mohla se bránit a zavírat pusu sebevíc, ale matka byla vytrvalá a otec neoblomný. „Je to pro tvé dobro,“ tvrdili jí. „Však si zvykneš, tak jako jsme si zvykli my všichni. A nakonec ti to bude chutnat.“ Ale Esmé si nezvykla. Nikdy.

Všechny děti ve Městě snů ochutnaly svůj první koktejl ve třech letech. Už nežil nikdo, kdo by si dobu bez koktejlů pamatoval. Z historických dokumentů však všichni věděli, že do těch časů by se vracet nechtěli. Lidé bývali často nemocní. Trpěli únavou a bolestmi. Jejich krevní obraz vykazoval nedostatky, tělesné funkce byly oslabené. Co se však ukázalo jako nejhorší, byl neustále zrychlující nárůst úzkostí, depresí a panických atak, které následně vedly k sebepoškozování, nebo dokonce sebevraždám. Ta doba byla ale naštěstí nenávratně pryč a pro všechny ve Městě snů to znamenalo, že už nikdy nebudou muset trpět. Esmé nicméně znala všechny ty obrázky zbídačených lidí. Během studia se jí nesmazatelně zaryly do paměti. A vždycky, když se jí do pití koktejlu nechtělo, připomněla si je a srdnatě nápoj pozřela. Tak jako dnes ráno.

Z úvah jí vyrušila matka. Položila své dceři ruku na záda mezi lopatky. Esmé byla už vyšší než ona. Kdy se to stalo, že z její malé holčičky vyrostla v dospělé ženu? „Dovolíš, Esminko, jestli jsi už skončila? Táta mi taky udělá koktejl, měla jsem náročné ráno.“

„Jasně.“ Esmé vyklidila prostor u automatu a ani nijak nekomentovala, že nesnáší, když ji matka oslovuje žvatlavou dětskou zdvořilostí. Snad za to mohly i ty dva semestry diplomacie, které jako jedna z dvaceti aspirantů do Rady moudrých v posledním přípravném ročníku absolvovala.

„A šla bys prosím mezitím vzbudit Réviho?“ zeptala se matka, která už popíjela svůj ranní koktejl, dozajista plný vitamínů od A po Ž. Esmé na to nic neřekla, jen nepřeslechnutelně nahlas vzdychla a vydala se z kuchyně nahoru po schodech, kde měli

s bratrem pokoje. Zaklepala na jeho dveře, ale odpověď jí podle očekávání bylo ticho. Vzala opatrně za kliku a vplížila se dovnitř. Spatřila bratra na posteli, kde ležel zachumlaný v peřinách a nahlas chrápal. Byl o čtyři roky mladší než ona, ale vzhledem k jeho neduživosti a vychrtlosti by mu patnáct let nikdo nehádal. Mezi vrstevníky se ztrácel, a nijak tomu nepomohla jeho bledá, skoro průsvitná pleť a jemné vlasy nevýrazné barvy.

Esmé si klekla k jeho posteli a navzdory ránu, které nezačalo úplně podle jejích představ, se na něj usmála. Když spal, probouzela se v ní zvláštní něha. Možná proto, že v ní jeho spící nevinnost vyvolávala vzpomínky na společné dětství. Vracela ji do okamžiků, kdy byl maličký jako její panenky, ona se s rodiči skláněla nad jeho postýlkou a cítila strach, který prosakoval místností a vyplňoval každý její kout. Strach, že to drobounké tělíčko zase dostane záchvat a zase se bude nekonečně dlouhé minuty zmítat na propocené matraci. Maminka bude Révimu silou přidržovat vzpouzející ruce, aby si nepoškrábal obličej, a utírat mu sliny z koutků úst, někdy i zvratky, aby si aspoň trochu připadala něčemu platná. Tatínek bude nervózně přecházet sem a tam po pokoji, protože neví, jak jinak vyplnit hrůzyplné čekání, jestli jejích syn tenhle záchvat přežije, nebo ne. „Máme lék na rakovinu,“ nadával někdy ze zoufalství, „máme lék na kdekou autoimunitní nemoc. Tak proč Révimu není pomoci?!“

Jenže všichni lékaři ve Městě snů jen bezmocně krčili rameny a Omnicloud se vytasil se směšně nicneříkající diagnózou: Příčina záchvatů neznámá. Současné dosažené poznání nenabízí prostředky léčby.

Esmé se nad bratra naklonila a pitvořivě mu zahalekala do ucha dětskou písničku, kterou ho budila už jako malého kluka:

„Vstávej, spáči,
je čas vstáti,
slunce svítí,
zpívá kos.
Vítr fouká,
voní louka,
tak už vystrč
z peřin nos.“

Co na tom, že už dlouhá desetiletí venku nikdo kosy trylkovat neslyšel a louky byly dávnou historií, kterou jen vzdáleně připomínaly pečlivě zastříhávané anglické trávníky, na kterých nekvetlo ani nevonělo vůbec nic. Co na tom, že peřiny se peřím plnit nesměly, aby se předešlo výskytu alergií. Co na tom, že před škodlivými vlivy slunečních paprsků bylo Město snů chráněno UV membránou. Révi s posledními tóny písničky otevřel oči, zašklebil se na Esmé a hlasem zrezavělým spánkem zaskuhral: „Jsi trapná, ségra. Ostatně jako vždycky.“

IDENTIKIT Révi Bennett

VĚK: 15 let

BARVA OČÍ: světle hnědá

BARVA VLASŮ: světle hnědá

VÝŠKA: 170 cm

VÁHA: 51 kg

INDEX ZDRAVÍ: 2/10

INDEX PSYCHÉ: 6/10

INDEX LOAJALITY: 10/10

ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ: Od narození trpí křečovitými záchvaty. Neléčitelné. Kontraindikace se zdravotním koktejlem. V důsledku toho narušena i psychika. Nízké sebevědomí, straní se kolektivu.

2

Jestli Révi na Třešňobraní něco doopravdy oceňoval, pak to byla možnost beztrestně se vyhnout vyučování. Ve škole mu to šlo obstojně, rozhodně ve třídě nezaostával. Jenže když vyrůstáte vedle geniální starší sestry, rychle získáte pocit, že i kdybyste se na hlavu postavili, skákali po uších a žonglovali u toho se zapálenými kuželkami, nikdy nebudete dost dobří. Rodiče vám budou neustále předsouvat sestru jako vzor hodný následování. „Víš, Révi, kdyby ses jen trošku snažil, mohl bys mít také takové známky jako Esmé.“ Ve škole od vás zase učitelé budou očekávat minimálně takové výsledky, jakých dosáhla starší sestra, a neustále vás budou srovnávat. „No tak, Révi, učil jsem Esmé matematiku a zlomky jí šly levou zadní. Přece neuděláš vaší rodině ostudu!“

Učitel to tehdy trefil celkem přesně. Kdyby se někdo Réviho zeptal, pod jaké slovo by shrnul celou svou existenci, byla by to ostuda. Přišel na svět jako nedochůdce, které jen jako zázrakem přežilo první dny po porodu. Nepovedené dítě, na které by se raději zapomnělo. Ale člověk je pořád člověk, ne tovární zmetek. Nemůžete ho hodit do drtičky odpadů a dělat, že tam nikdy nebyl. Révi tak nakonec zůstal ojedinělou chybou v jinak dokonalém systému Města snů, kde je nevyslovenou povinností každého obyvatele být zdravý a šťastný. Tiše trpěný bratr výjimečné sestry, jež byla vybrána z takřka sta tisíc svých vrstevníků mezi dvacet nejlepších kandidátů, kteří se budou v září ucházet o jedno jediné místo v Radě moudrých.

Možná by se nabízelo, aby Révi sestru nesnášel. A možná by se stejně tak nabízelo, aby se Esmé na bratra dívala skrz prsty. Ale i když si často lezli na nervy, hádali se a občas si vjeli do vlasů, měli se přes všechno to pošťuchování a šarvátky rádi, jakkoli by to ani jeden z nich nahlas nepřiznal. Pojilo je pouto sourozenecké lásky, které je semklo skrz útrapy prožité v dětství.

Byla to právě Esmé, kdo se potmě vkrádal do Réviho pokojíčku a poslouchal, jestli dýchá. Kdo dřív než jeho easybot poznal, že se blíží další záchvat. Byla to ona, komu Révi šeptem vyprávěl neuvěřitelné příběhy, které v noci zažil. A i když jeho povídkám nevěřila ani za mák, milovala je poslouchat. Ve škole je sice vedli k tomu, aby používali kritické myšlení a věřili jen faktům, ale na Réviho příbězích bylo něco fascinujícího, zakázaného, a přitom tak přitažlivého. Kdyby to Esmé prozradila rodičům nebo učitelům, pokárali by ji. Kdyby to řekla spolužákům nebo kamarádům, vysmáli by se jí. A tak se s Révim naučili držet tohle tajemství jen mezi sebou. Byli na sebe napojení tak, že si dokázali odezírat ze rtů. Chránili svůj malý skrytý svět předávaný skrze slova neslyšně špitaná pod peřinou, do něhož nikdo kromě nich dvou neměl dovoleno vstoupit.

„Se divím, že tě easybot na to Třešňobraní vůbec pustil,“ utrousila Esmé cestou do sadu, kde měli se školou sraz. „Máma ohledně toho poslední dny dost vyšilovala.“

„Máma vyšiluje furt, vždyť ji znáš,“ odpověděl Révi. Stejně jako za sestrou, i za ním plul v půlmetrovém odstupu jeho easybot. Tenhle školní semestr si ho Révi vylepšil roztomilým zobáčkem a zelenomodrým peřím, takže vypadal jako kulatá obtloustlá kachna. Stáhl si do něj appku, která vydala kvákavý zvuk, kdykoli

botovi šťouchl do zobáku, a když ho pošimral na bříšku, zobrazilo se na displeji hovínko. „K čemu je taková hovadina dobrá?“ dobírala si ho Esmé. „To bys chtěla vědět, co?“ odbyl ji. „Tomu blbky jako ty stejně nemůžou rozumět.“ „No počkej,“ vrhla se na něj a on útoky jejích nehtů a zubů se smíchem odrážel.

„Hele, to, že je máma magor, je fakt,“ navázala Esmé. „Ale v tomhle ji celkem chápu.“

„Proč?“

„Proč?! Vždyť víš, jak je Třešňobraní nebezpečné. Může se tam vykotit asi tak milión věcí.“

„Všechno hlídají boti a bezpečnostní drony. Co by se asi tak mohlo stát?“

„To jsi celý ty. Všechno zlehčuješ. Ale až dostaneš zase ten svůj záchvat, tak za mnou nelez.“

Révi se zasmál. Představa, jak se celý třese a se slinou v koutku se v bezvědomí plazí za sestrou, ho pobavila.

„Jo, jasně,“ ušklíbala se, „jen se tlem. Ty vůbec nevíš, jaký to je, když se o někoho bojíš. Jsi sobec, myslíš pořád jenom na sebe.“

„Ale no tak, sestřičko,“ položil jí chlácholivě ruku kolem ramen. Loni ji dorostl a dnes už byl o pár centimetrů vyšší než ona. „Dám na sebe pozor, neboj.“

„Slibuješ?“

„Slibuju. Na pupík mojí kachny,“ zazubil se Révi a dvěma prsty polechtal easybota po bříšku. Ten se zavrtěl a udělal hovínko.

„Ty jsi fakt pitomec,“ zamračila se Esmé, ale v jejím hlase už nebylo cítit takové napětí. „Radši přidej, nebo přijdeme pozdě.“

* * *

Už zdálky byly vidět neklidné hloučky dětí. Učitelé se jejich klá-bosení a hukot snažili tišit, ale marně. Všude vládlo vzrušení a nadšení, protože strávit den mimo zdi školní budovy se jim poštěstilo jen jednou do roka. Poté, co lidé předali správu Města do rukou umělé inteligence, uháněl pokrok mílovými kroky kupředu. Zvláštní však bylo, že oblast vzdělávání tomu stále vzdorovala. Tvrdohlavě se držela starých přístupů, jako by od zavedení povinné školní docházky neuplynulo několik století. Ze školy se tak stal podivný skanzen, jehož území vytyčovaly letité učitelské pravdy jako „takhle se to dělalo vždycky“ a „jak jinak by se to ty děti naučily?“. Hlavními exponáty skanzenu pak byla frontální výuka, zbytečné memorování a testování pod časovým presem.

Révi a Esmé dorazili na místo srazu na poslední chvíli. Rozloučili se jen zadrmleným čau, aby je nikdo ze spolužáků nemohl podezírat, že k sobě chovají jakoukoli náklonnost, a připojili se ke svým třídám. Zatímco Esmé vplula hladce doprostřed skupiny kamarádek, Révi zaujal své klasické místo stranou davu. Krátce poté se překvapivě tiše otevřela velká železná vrata a studenti v doprovodu svých učitelů mohli v ukázkových zástupech vejít do třešňového sadu.

Esmé už tu byla mnohokrát, ale stejně ji sad každý rok znovu ohromil. Tolik stromů pohromadě nebylo nikde jinde v jejich čtvrti možné vidět. Třešně stály v deseti řadách po deseti, v pravidelných rozestupech tvořily dokonalý čtverec. Kolem každého stromu byly připravené pevně zajištěné žebříky, které na zemi ze všech stran obklopovaly vysoké matrace. Nad sadem se vznášely hlídkové drony, jejichž tichounké bzučení, na které byly děti zvyklé, se mísilo s bzučením včel, které nebylo možné jinde než

v Městem spravovaných sadech slyšet. Po asfaltových cestičkách kroužili zdravotní boti, připravení při této speciální příležitosti zdvojit kontrolu easybotů, jež se držely svých majitelů.

„Týjó,“ vypískl jeden z prvňáčků v naprostém úžasu. Sad nikdy předtím neviděl a byl z něj úplně u vytržení. Révi se tiše pousmál. Vzpomněl si, jak sem před lety také vstoupil poprvé a byl si tehdy jistý, že takhle nějak musí vypadat Divočina, o které si vyprávěli v hodinách zeměpisu.

Brána se za studenty zase zavřela a na malé pódium v její blízkosti vystoupil ředitel školy. Přepnul svého easybota do přednáškového módu, a ten začal obratem reprodukovat jeho zesílený hlas, aby přilákal pozornost davu.

„Milí studenti, milí učitelé,“ začal ředitel slavnostně. „Dnešní den je výjimečný pro nás všechny. Jen jednou ročně se otevírají brány třešňového sadu, aby nám nabídl své plody. Jak ale všichni víme, o třešně tu jde až v druhé řadě. Učíme vás, jak je důležité chránit přírodu. Připomínáme vám, jak zásadní je pečovat nejen o své tělesné, ale i o psychické zdraví, součástí čehož je mimo jiné pobyt v přírodě...“

Ředitel si odkašlal a pak pokračoval: „Zároveň si ovšem musíme uvědomovat, že příroda je dobrý sluha, ale zlý pán. Nabízí mnoho krásného a člověku prospěšného, nicméně když nejste dostatečně pozorní a opatrní, umí nastavit i svou odvrácenou tvář.

V dávných dobách lidstvo prošlo různými stádii vývoje. Člověk, který z přírody povstal, ji postupně ovládl a následně začal plnit. Poté se objevily první snahy o ochranu přírody, ale byly velmi naivní a nedokonalé. Jedna věc se však opakovala napříč stoletími: příroda nikdy nebyla přítelem.“ Ředitel se krátce

odmlčel, a potom položil posluchačům otázku, kterou už slyšeli za svůj život mnohokrát: „A co je moudré udělat, pokud máš nepřítele blízko?“

„Poznat ho a kontrolovat!“ odpovědělo publikum sborově.

„Ano! Výborně!“ zajásal ředitel. „Poznej svého nepřítele. Rozeber ho na atomy. Každý atom pak popiš a klasifikuj. Jen tak tě nebude moct překvapit. Jen tak ho budeš mít pod kontrolou. Jen tak budeš moct vládnout ty jemu, ne on tobě!“ Davem prolétly povzbuzující výkřiky a souhlasný pískot. „Dnes oslavujeme zkrocení přírody. Díky Omnicloudu se nám podařilo nastavit ideální rovnovážný stav. My si bereme plody přírody a na oplátku ji zanecháme obnovy schopnou, abychom zase za rok mohli sklízet. Vaši učitelé vás již seznámili s bezpečnostními pravidly sklizně. Pojdme si pro jistotu ještě jednou připomenout ta nejzásadnější z nich...“

Ředitel se rozhlédl po studentech, a potom začal zpaměti odříkávat: „Zaprvé, po celou dobu sklizně je nutné mít na hlavě helmu. Zadruhé, před výstupem na žebřík má každý student povinnost nechat si zkontrolovat jisticí úvaz svým easybotem. Zatřetí, na strom leze vždy jen jeden student, ostatní se po celou dobu jeho výstupu i sestupu musejí nacházet v prostoru mimo záchranné matrace. Začtvrté, bezpečnostní drony monitorují mimo jiné i včely a jsou v případě vašeho ohrožení připraveni je zneškodnit, nicméně po celou dobu sklizně dbejte zvýšené pozornosti. Zapáté, každý student smí utrhnout pouze deset třešní, ne víc! Zašesté, všechny nasbírané třešně sesypte z košíků nejprve do připravených boxů, kde je zkontrolují a vydezinfikují zdravotní boti. V žádném případě nejezte neprověřené třešně!

Zasedmé, platí absolutní zákaz střílení třešňových pecek. Vím, že to zní dnes již směšně, ale já i vaši učitelé ještě pamatujeme dobu, kdy kvůli téhle hloupé zábavě...”

Réviho pozornost uvádala. Slyšel podobný výklad už několikrát, dokázal by všechna pravidla odříkat i pozpátku. Co si pamatoval, všem výstrahám navzdory se na Třešňobraní nikomu nestalo nic, co by nevyřešila trocha dezinfekce a náplast. Ne snad, že by tím chtěl zlehčovat závažnost těch zranění, sám si jednou nešikovně odřel při slézání ze stromu dlaň. Avšak ta bolest nebyla ani zdaleka tak strašná jako křeče, které mívál při záchvatech.

Ředitel mezitím dokončil svůj výklad a povzbudivě zvolal: „Studenti! Je čas nasadit helmy, vzít si košíky a pustit se do sklizně! Vašich deset třešní již čeká!”

Odpovědí mu byl nadšený výskot. Učitelé si rozebrali své žáky a vydali se s nimi každý ke stromu, který byl pro tu příležitost označen štítkem jejich třídy. Esmiina třída měla letos shodou okolností přiřazenou třešeň hned v řadě vedle Réviho. Ten na ni mrknul a neslyšně zaartikuloval: „Stylová helma, ségra!” Svůj ironický kompliment doprovodil našpulenou pusou a dvěma zdviženými palci.

Esmé na něj místo odpovědi jen vyplázla jazyk a otočila se ke svým spolužačkám, aby mu dala najevo, že si jeho přihloupými komentáři nenechá zkazit den.

Studenti přistupovali k žebříkům v abecedním pořadí. Poté, co jim easybot zkontroloval jisticí úvaz, si každý nejdřív utáhl pásek helmy. Následně za sborového povzbuzování spolužáků vstoupil s košíkem na žebřík. Opatrně vylezl nahoru do koruny stromu,

utrhl do košíku přesně deset třešní, a pak zase slezl dolů. Jakmile se jeho chodidla dotkla bezpečně země, třída ho odměnila bouřlivým potleskem. Student pak pečlivě přesypal všechny třešně do boxu ke kontrole a na řadu mohl přijít další.

Popravdě řečeno, Révimu celá tahle akce nepřišla bůhvíjak zábavná. Ale byla to aspoň menší pruda než každodenní vyučování mezi čtyřmi stěnami školní budovy. Jeho sestra už měla výstup za sebou, po očku ji sledoval a netrpělivě čekal, kdy přijde řada na něj.

Letos měl totiž v plánu si své Třešňobraní zpestřit takovým malým, neškodným porušením pravidel.

3

Ta jedenáctá třešeň byla maličká. Zmizela Révimu v kapse, aniž by si toho kdokoli z kolemstojících všimnul. Jenže hlídkové drony nikdy nespí.

Kdo se narodí ve Městě snů, přestane je brzy vnímat. Poletují nad hlavami obyvatel neustále. Jsou tak samozřejmou součástí života, že se stávají neviditelnými, slepou skvrnou na sítnici pozornosti. Révi samozřejmě na nějaké úrovni věděl, že je bezpečnost ve městě nepřetržitě monitorována, ale letos převládla jeho touha udělat drobnou klukovinu, kterou by si celou tuhle veskrze nudnou akci trochu zpestřil.

Nenápadně vytáhl ruku z kapsy, kam před okamžikem skryl třešničku, a začal slézat po žebříku dolů, aby uvolnil místo dalšímu sběrači. Mohly uběhnout dvě tři vteřiny, když tu nad sebou uslyšel silící bzukot. Pomalu zvedl oči a uviděl hlídkující dron. Vznášel se přímo nad jeho hlavou. V tu chvíli spustil dron hlasitý alarm a na ten popud se k němu sletěly čtyři další, dosud hlídkující nad jinými stromy. Do houkání se ozval mechanický hlas dronu nacházejícího se ve středu letové formace: „Pozor. Identifikováno nebezpečí. Klidně sestupte na zem a vyčkejte příchodu hlídky. Pozor. Identifikováno nebezpečí. Klidně sestupte na zem a vyčkejte příchodu hlídky.“

Dron neustále dokolečka opakoval svůj monolog, který oč byl bezbarvější, o to působil děsivěji. K označenému stromu se odkudsi začali sbíhat muži v černém. Omnicloudovi Bezpečáci.

Neviditelná hlídka, která dbala na pořádek ve Městě. Révi už je párkrát viděl, i když se přestupky objevovaly jen zřídka. Obyvatelé následovali zákony ne proto, že museli, ale proto, že věřili, že jsou Omnicloudem optimálně nastavené pro dobro všech. Když už však k nějakému tomu porušení pravidel došlo, přicházeli na řadu právě oni, Bezpečáci. Vždycky se vynořili odnikud, jako by existovali skrytí v nějaké paralelní realitě, do které obyčejní obyvatelé neměli přístup. Pak provedli rychlý zásah, odstranili problém a jak se náhle zjevili, tak zase zmizeli. Dělo se to pouze v případech, kdy drony a boti neměli pravomoc zasáhnout. Byli zárukou, že ve Městě je bezpečno a každý kriminální živel narušující zákony bude zlikvidován. Ted' ale nešli po nějakém anonymním zločinci. Ted' šli po něm, po Révim.

„Klidně sestupte na zem a vyčkejte příchodu hlídky,“ hlásil znovu monotónně dron, což mělo za následek jediné. Všichni v trešňovém sadu se přestali věnovat trhání a veškerá pozornost se obrátila ke scéně, kde v půlce žebříku trčel hubený mladík s košíkem v ruce, úplně paralyzovaný strachem, neschopný udělat krok jakýmkoli směrem, natož dolů, do náruče čekající ozbrojené hlídky.

„Osoba identifikována jako Révi Bennett,“ zahlásil do vysílačky jeden z mužů v černém, pravděpodobně velitel zásahu. „Student, patnáct let. Podezřelý z krádeže obecního majetku.“ Bezpečáci obklíčili žebřík a čekali, až mladý delikvent sestoupí dolů. Jenže ten dál nehnutě stál a vůbec to nevypadalo, že by se chystal svou pozici opustit. „Révi Bennette, jakožto zástupce Města vás vyzývá, abyste nekladl odpor a slezl dolů,“ zahřímal zbytečně nahlas velitel hlídky, ačkoli Révi od něj nebyl dál než dva metry.

Náhle se však aktivoval Réviho doposud klidně plující easybot. Kachnička se začala ve vzduchu točit a displej se jí rozblíkal červeným světlem. Z jejího mikrofону se ozvalo: „Zaznamenaný rizikové parametry! Nebezpečně zvýšený tlak. Zrychlený tep. Dušnost. Vysoká hladina adrenalinu. Hrozí kolaps. Opakuji! Zaznamenaný rizikové parametry...“ easybot ale své hlášení nedokončil. Ve chvíli, kdy se chystal znovu přeríkat varování, jeho majitel neobvykle ztuhl, obličej mu zbledl a zorničky zmizely kdesi pod pootevřenými víčky. Než Révi ztratil vědomí, stihl ještě máchnout rukou a trefit přitom kachní zobáček. Ozvalo se legrační kváknutí a vteřinu nato tlumené žuchnutí, jak Réviho bezvládné tělo brzděné jisticím lanem dopadlo do měkkých matrací pod žebříkem.

Bezpečáci se jako jeden muž seběhli k chlapcovu tělu. Než mu však stihli nasadit pouta, uslyšeli dívčí křik. Zněl tak naléhavě, až všichni zvedli hlavy a podívali se jejím směrem. To už se ale Esmé řítila k bratrovi a vůbec nebrala ohled na to, že vráží do mužů chránících zákony Města. „Pusťte mě k němu! No tak! Uhněte mi z cesty!“ ječela a rukama odstrkovala všechny, kteří jí překáželi. „To je můj bratr,“ vysvětlila udýchaně Bezpečákům. „Je nemocný, mívá silné záchvaty a...“

„Slečno,“ přerušil ji jeden z nich, „ustupte prosím stranou a nevměšujte se do naší práce.“

„Vy to ale nechápete!“ Ted’ už na něj Esmé ječela. Než ji Bezpečák stihl odstavit stranou, Réviho dosud bezvládné tělo se začalo třást. Nejdřív jemně, takřka neznatelně, nicméně po chvíli nabralo silnějších záchvěvů. Zdravotní bot hlídkující poblíž byl

v ten okamžik se všemi svými náplastmi a dezinfekcemi naprosto k ničemu.

„Rychle!“ křikla Esmé na zmatené strážce zákona. „Položte ho na bok, aby mu nezapadl jazyk! A chyťte mu ruce a nohy, ať se nezraní!“

Bezpečáci na ni chvíli nechápavě koukali, ale pak ten nejbystřejší z nich přiskočil k třesoucímu se chlapci, překulil ho na bok a pažemi přimáčkl jeho stehna k matraci. Esmé se mezitím vymanila ze sevření muže, který ji tlačil z kruhu ven, a vrhla se k bratrovi. Zalehla mu svým drobným tělem trup a ruce, a pak už jenom doufala, že tenhle záchvat bude patřit mezi ty kratší.

* * *

IDENTIKIT Esmé Bennettová

VĚK: 19 let

BARVA OČÍ: světle hnědá

BARVA VLASŮ: tmavě hnědá

VÝŠKA: 162 cm

VÁHA: 57 kg

INDEX ZDRAVÍ: 10/10

INDEX PSYCHÉ: 10/10

INDEX LOAJALITY: 10/10

ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ: Vysoká inteligence, vysoký stupeň empatie. Ve 12 letech vyselektována a dále připravována jako kandidátka do Rady moudrých.

„Esmé! Holčičko moje!“ Matka se vřítla do nemocničního pokoje a pevně objala svou dceru. „Jak mu je?“ kývla směrem k Révimu, který nehnutě ležel na lůžku. Oči měl zavřené, z tváře se mu vytratila veškerá barva. Na stolku vedle postele tiše pochrupkávala jeho kachnička.

„Ted' spí,“ vzdychla Esmé. „Dostal sedativa ještě po cestě vrtulníkem. Nechtěli mě vzít s ním, ale nacpala jsem se jim tam.“ O tom, že jako argument použila svou průkazku kandidátky do Rady moudrých, raději pomlčela.

„To si umím představit.“ Veře se podařilo vykouzlit chabý náznak úsměvu. Do nemocnice vyrazila hned, jak ji dcera zkontaktovala přes easybota ze záchranné helikoptéry. I tak tam ale byla později než její děti. Sdílená samořízená auta sice inteligentně vybírala nejrychlejší cestu, nicméně dbala i na bezpečnostní předpisy. Kdyby to bylo na Veře, drapla by volant a za hlasitého troubení by proklíčkovala ulicemi tisíckrát rychleji. Jenže auta už dávno neměla žádný volant, natož klakson, nic z toho nebylo potřeba.

Lidé se jako řidiči historicky neosvědčili, každý rok při dopravních nehodách zemřely stovky cestujících. Když se pak zavedla samořízená auta, mělo to první roky své mouchy, ale srážek aut výrazně ubylo. Dnes už na silnicích nikdo neumíral. A Vera si to musela celou cestu do nemocnice připomínat, protože je těžké držet si nadhled a chovat se rozumně, když jde o život vašemu synovi.

„Dorazí i táta?“

„Měl by tu být každou chvíli. Posílala jsem mu zprávu, ale byl zrovna v laborce.“ Esmé nepotřebovala další vysvětlování. Když se Hubert Bennett ponořil do práce, nemohl od ní jen tak odejít jako jiní tátové, co jednoduše zaklapnou notebook a vydají se

domů. Její otec byl zaměstnaný v městské laboratoři pro vývoj potravin. Bývaly časy, kdy se jídlo nemuselo vyrábět. Vše, co lidé jedli, vyrostlo na poli nebo na stromě. Jenže úrodné půdy i plodících stromů neustále ubývalo a ubývalo, takže v současné době byla jejich schopnost uživit obyvatele Města snů zcela nedostačující. V ještě dřívějších dobách se jedla i vejce a med a pilo mléko. A v hluboké minulosti, kterou Révi s oblibou nazýval temný pravěk, lidé dokonce zabíjeli zvířata a pojídali jejich maso. Živých tvorů bylo však ve Městě už tak málo, že jako obživa naprosto nepřicházeli v úvahu. Tak nebo tak, nad takovým barbarstvím vůbec nikdo ze současných obyvatel Města neuvažoval. Naštěstí existovali odborníci, kteří dokázali připravit výživnou a chutnou stravu ve zkumavkách. Vítězství člověka nad přírodou a jejími nepředvídatelnými vrtochy v podobě sucha, povodní a hurikánů.

Dveře nemocničního pokoje se rozletěly a Hubert vtrhnul dovnitř jako velká voda. Rodina Bennettových byla kompletní. „Přišel jsem hned, jak to šlo,“ oznámil. „Víte něco nového?“

„Nic moc,“ zavrtěla Esmé hlavou. „Tenhle záchvat byl hodně silný. Doktor říkal, že je štěstí, že to přežil.“

„A co se vůbec v tom sadu stalo?“ chtěla vědět matka.

„No... Vlastně...“ spustila váhavě Esmé.

Otec se na ni podezíravě podíval. Nebylo zvykem, aby jeho dceři došla slova. „Esmé? Tak ven s tím!“

„On... On asi...“ zakoktala, „on asi ukradl jednu třešni.“

Oba rodiče hrůzou oněměli, ticho v místnosti by se dalo krájet. Nemohli uvěřit tomu, co zrovna slyšeli. Jestli je to pravda, jejich syn se právě zařadil mezi kriminálníky. Podvratné živly. Vyvrhele na okraji společnosti.

4

Přestupků se ve Městě snů opravdu nevyskytovalo mnoho. Avšak když už na nějaké došlo, většinu z nich zachytily hlídkové drony. Zřejmé překročení zákonů v podobě přecházení na červenu, rušení nočního klidu či odhazování odpadků spadalo mezi pochybení, která nebylo potřeba dál přezkoumávat. Existovaly však případy, kdy dron nedokázal situaci jednoznačně vyhodnotit a bylo nutné podrobit kamerový záznam další kontrole. Do stejného ranku patřily i všechny závažné přestupky, kde ve snaze zabránit chybám dronů a následným nespravedlivým trestům byla nutná doplňková kontrola lidskýma očima. Pro tyto účely se používaly videozáznamy z osobních botů.

Vera věděla líp než kdo jiný, jaké zločiny se ve Městě snů dějí. Jako pracovnice Úřadu pro posuzování přestupků jich viděla víc než kdokoli jiný ve Městě, ale jen mizivé procento z nich se týkalo krádeží. Dle míry závažnosti přestupku se delikventovi snižoval index loajality. U těch drobných se jednalo o jeden až dva body. Krádeže se však pohybovaly v úplně jiném pásmu.

Dokud jste oplývali plným počtem bodů, mohli jste se po Městě snů pohybovat svobodně. S desítkou na identikitu jste měli volný přístup do všech restaurací i obchodů, stejně tak na kulturní a zábavní akce. Odebrané body bylo možné získat zpět veřejnými pracemi. Ne snad, že by byly jako takové potřeba, většinu nepřijemných a náročných činností zastávali pracovní boti. Nicméně

Omnicloud je v případě potřeby stáhl, aby velkoryse umožnil hříšníkům odpykat si jejich pochybení.

Úřad pro posuzování přestupků byl poslední instancí, která mohla zmírnit výši trestu. Proti jeho rozhodnutí již nebylo odvolání. Ojedinele se stávalo, že drony vyhodnotily situaci špatně a falešně označily nevinného člověka. Vera by velmi ráda věřila tomu, že její syn bude právě tento případ. Třešňová skvrna na kapse jeho kalhot jí však nedávala příliš nadějí.

Druhý den ráno nemohla dospát. Se staženým žaludkem se dopotácela do práce o hodinu dříve. Kancelář se topila v tichu, zatím tu nikdo z jejích kolegů nebyl. Věděla, že video s Réviho incidentem již čeká v řadě ke kontrole. Záznamy z předchozího dne byly pracovníkům přidělovány postupně, podle času spáchání. Réviho přestupek se odehrál v ranních hodinách, takže musel být někde mezi prvními. Vera rychle zapnula počítač a posadila se před monitor.

Systém jí ke kontrole předhodil první záznam, u kterého na pár vteřin vypadlo nahrávání. Celkem jasný případ, kdy se chodec nedržel na pravé straně chodníku, ale kráčel v jeho střední části. Nicméně nikoho neohrozil ani nikomu nepřekážel, takže Vera briskně vyhodnotila případ jako neškodný a neúmyslný. Muž se zkrátka asi jen na chvíli zamyslel a nedával pozor. Obratem mu zaslala pouze slovní výtku skrze jeho easybota a spěšně přešla na další video. Zobrazovalo dívku, která stála na nástupišti a čekala na rychlovlak. Těsně předtím, než souprava dorazila do stanice, se otočila zády ke kameře a odplivla si. Asi. Ze záznamu to totiž nebylo zcela patrné, do záběru se přimíchali další cestující a výhled na dívku částečně překryli. Vera pohotově roztáhla před

obrazovkou pěst v otevřenou dlaň, aby si obraz přiblížila. Poté mávla rukou dvakrát doprava a posunula záznam v čase zpět, kdy bylo vidět nástupiště v době, kdy na něm dívka ještě nestála. Bylo čisté. Následně kmitla rukou dvakrát doleva a zobrazila si okamžik těsně poté, co rychlovlak opustil stanici. Na perónu se jasně vyjímal sněhobílá žvýkačka. Vera zadala k dívčinu jménu ponížení indexu loajality o jeden bod. Omezení vstupu na taneční zábavy, do kin a restaurací spolu se čtyřmi týdny veřejných prací, kdy bude po škole mýt městské záchodky, by mohly stačit, aby si příště takové chování rozmyslela.

Systém Veře nabídl ještě několik videí k posouzení. Ukazovala běžné přestupky jako nedání přednosti vystupujícím pasažérům při nástupu do metra, přeběhnutí ulice mimo přechod pro chodce a nezacvaknutí jisticí karabiny při jízdě na eskalátorech. Vera nervózně zkontrolovala hodiny. Co nevidět dorazí do kanceláře první kolegové a ona stále nemá to, kvůli čemu sem dnes tak brzy přišla. Konečně se na monitoru objevil záběr na třešňový sad.

Shora, očima hlídkového dronu, na něm spatřila svého syna, jak stojí s košíkem na žebříku. Helmu na hlavě, bezpečnostní karabinu zapnutou. Se zatajeným dechem počítala sebrané třešně. Jedna, dva, tři, čtyři. Pět, šest, sedm, osm. Devět, deset. Veře se udělalo špatně. Ne, Révi, nedělej to! prosila neslyšně svého syna, který ji však nemohl poslechnout. Pojedenácté se natáhl a utrhl třešni, kterou nikdy utrhnout neměl. Veře se zastavilo srdce, když viděla, jak drobné červené ovoce mizí v kapse jeho kalhot.

„No nekecej!“ ozvalo se jí za zády. V tu chvíli by se v ní krve nadořezal. Zkoprnělá strachem pomalu otočila hlavu a spatřila

kolegu, který stál za jejími zády a z plně kompostovatelného kelímku upíjel svou ranní kofeinovou náhražku. „Jestli mě nešálí zrak, tak tu máme první letošní krádež!“

Veře se udělalo špatně od žaludku.

Kolega si ale její paralýzy nevšiml a dál si vedl svou: „Vždyť je to ještě kluk! Tak to je teda síla. Ukaž, přibliž mi to!“ Usrkl si hnědého nápoje, neomaleně sáhnul Veře před monitor a zvětšil si detail Réviho obličeje. „No jo, nějaký cucák. Člověk by to do něj neřekl, do takového hubeného děcka. Vypadá, že by kuřeti neublížil, ale přitom...“

Vera se kousla do rtů, aby se nerozplakala. Bolest jí vždycky pomáhala zadržet slzy, když bylo potřeba. Jenže kolega pokračoval neomaleně dál, jako by věděl, jak tnout do jejího nejslabšího místa. „Já to ale vždycky říkal. Jací rodiče, takové děti. Chtěl bych vidět mámu a tátu tohohle...“, kolega zaostřil na popisek v pravém horní rohu obrazovky, „tohohle Réviho Bennetta,“ přečetl. Trvalo nekonečné dvě vteřiny, než mu to sepnulo. Udiveně se podíval na svou kolegyni a pak nevěřičně, skoro šeptem pronesl: „To je tvůj kluk, Vero?“

Tiše přikývla. Ale to už se jí slzy rozkutálely po tvářích.

„Já...“ koktal, „já jsem to tak nemyslel. Promiň. Hele, určitě se pro to najde nějaké rozumné vysvětlení. Musí to být omyl!“

Jenže Vera viděla, co viděla. Dron v tomhle případě nechyboval. Jejího syna čeká trest v podobě ztráty šesti bodů, kterou bude muset odčinit půl rokem veřejných prací. Počínaje příštím měsícem bude mít pohyb ve Městě omezený na nejnutnější minimum, které bude zahrnovat jen cestu z domova do školy, ze školy na místo výkonu trestu a odtud zase zpět domů. Žádná zábava,

žádný čas s kamarády, nic. Na Veru šly mdloby. Protože kromě toho všeho ji tížila ještě jedna věc. Hanba.

Jsou rodiny, kde se pochybení dětí tak nějak předpokládá. Byť Omnicloud zajišťuje všem stejné podmínky pro spokojené životy, stále to neznámá, že všichni obyvatelé Města snů mají stejnou startovní čáru. O tom, zda před narozením zasahovat do vývoje dítěte, se vedly v minulosti dlouhé spory. Jedna strana tvrdila, že jediné úpravami genomu před narozením se zajistí skutečně rovné příležitosti. Druhá strana se oháněla jedinečností každé lidské bytosti a právem na individualitu, argumentovala, že s rostoucími pravomocemi Omnicloudu v brzké době dosáhneme vyvážené společnosti, kde všeho bude dostatek a vše bude spravedlivě děleno v zájmu blaha každého jednoho obyvatele. A protože se obhájcí genového inženýrství nemohli opřít o jiný argument než o své fantaskní futuristické vize, vyhrála v tomto sporu konzervativní sekce, která prosazovala, aby se do lidského genomu před narozením nezasahovalo.

Výsledný stav měl však samozřejmě své mouchy. Vera toho byla svědkem každý den. V některých čtvrtích Města docházelo k překračování zákona častěji než jinde. Na výročních prezentacích Úřadu pro posuzování přestupků měla navíc možnost sledovat výsledky analýz, které potvrzovaly její domněnky. Jsou zkrátka rodiny, které mají sklon páchat zločiny častěji než jiné. Do dnešního dne se hrdě řadila mezi ty „jiné rodiny“. Čisté rodiny. Bez poskvrnky na indexu loajality. Navíc s dcerou, která prošla tím nejjemnějším sítem a dostala se mezi dvacet vyvolených kandidátů do Rady moudrých.

Révi svým činem vrhnul na jejich rodinu temný stín ostudy. Kdyby zrovna nebyl v nemocnici pod sedativy, kdyby právě neprodělal záchvat, kdyby nebyl takový chcípáček, Vera by mu nafackovala. Tedy kdyby se to smělo. Bití dětí patřilo do stejné temného pravěku jako pojídání masa, a kdyby rodiče vztáhli ruku na potomka, jejich easybot by okamžitě postoupil případ úřadu, jehož byla Vera zaměstnankyní.

„Co budeš dělat?“ zeptal se kolega soucitně, jako by snad měla na výběr. Mohla syna milovat sebevíc, ale oddanost zaměstnavateli a morálním hodnotám, které jejich úřad reprezentoval, byla v tu chvíli přednější. Všem muselo být měřeno stejně. Za neoprávněné přivlastnění majetku Města byla pevně daná sazba šesti trestných bodů.

Před snížením indexu loajality svého syna Vera neochrání. Přece jen je tu však něco, co pro něj udělat může.

S

Esmé seděla v pokoji a bezmyšlenkovitě koukala z okna. Její easybot, toho času vyzdobený rozvernými rasta copánky a velkou pletenou čepicí, přehrával písničky, které jí měly pomoci se soustředěním. Nicméně nepomáhaly. Měla by se učit na závěrečné zkoušky, ale vůbec jí to nemyslelo. Hlava odmítala pojmout další informace a neustále jí předhazovala obrazy Réviho, jak leží v nemocnici. Už druhý týden si ho tam nechávali na pozorování a zatím to nevypadalo, že by ho v nejbližších dnech chtěli propustit.

Ne snad, že by ho po návratu domů čekalo něco příjemného. Bude-li v červenci zdravý, a Esmé doufala, že bude, jeho největším povyražením se stanou veřejné práce. Révi měl obrovské štěstí v neštěstí. Nebo spíš štěstí ve své obrovské blbosti, jak by upřesnila jeho sestra. Kdyby máma nepracovala tam, kde pracuje, mohli mu přidělit jako trest térování silnic, čištění kanalizace, třídění odpadu nebo jakoukoli jinou z těch nechutných prací, které za lidi dělají boti.

Mámě se však jejího bratra bůhvíproč zželelo a v systému mu přiřadila úkol, který by snad i se svou konstitucí a chatrným zdravím mohl zvládnout. Výpomoc v ústavu duševně chorých zřejmě nebylo něčím, do čeho by se člověk hrnul dobrovolně. Ale když volíte mezi tímhle a celodenním čicháním asfaltu, rácháním

se v cizích výkalech či hrabáním v odpadcích, nezní to zase tak strašně.

Esmé doufala, že ty poslední školní dny před jejím odjezdem prožijí s Révim spolu. Kdyby se jí na to někdo zeptal ještě před pár týdny, poznamenala by něco ve smyslu, že je její bratr otravný a že už se nemůže dočkat, až se ho zbaví. Jenže teď tu najednou nebyl a jí se po něm stýskalo, byť by to za nic na světě nepřiznala. Do prázdnin zbývalo už jen pár dní. A kdyby to byl kterýkoli předchozí rok, čekaly by ji dva měsíce odpočinku, pohody a domácího lenošení.

Letos je to ale jinak. S prvním červencovým dnem si sbalí kufr a odjede do výcvikového centra, kde se na dva měsíce ubytuje s devatenácti vrstevníky. Na rozdíl od jiných, klasických studentských ubytoven však z téhle nebude úniku. Výcvikové centrum pro kandidátky a kandidáty Rady moudrých má svá specifika. Jedním z nich je skutečnost, že po celou dobu výcviku Esmé nevidí svou rodinu jinak než přes obrazovku, pod bedlivým dohledem Omnicloudu.

* * *

Zaťukání na dveře bylo tiché a opatrné, ale stačilo na to, aby sebou Esmé leknutím trhla. Když byla zabraná v myšlenkách, dokázalo ji vyděsit skoro cokoli. „Dále,“ zahuhlala.

V pootevřené škvíře dveří se objevila matčina hlava. „Neruším?“

„Ne. Akorát jsem skončila.“

„Tak to je fajn, večere je hotová. Jak ti jde učení?“

„Nevím... Teda vím. Blbě. Mám pocit, že jestli si do hlavy nacpu ještě jedno písmenko, praskne mi.“

Matka vkročila do Esmina pokoje, do něhož dřív vcházela lehce a bez rozmyslu, aniž by věděla, že za pár let se stane výsostným územím, soukromou zónou její dcery, kde bude muset žádat o povolení ke vstupu, byť se místnost nachází v jejím vlastním domě.

„Můžu?“ zeptala se a hlavou pokynula k polstrované taburetce vedle postele. Esmé přikývla a Vera si přisedla na nízkou stoličku naproti ní. „Jak se máš?“ zeptala se starostlivým hlasem. Tahle otázka se zdá být obyčejná. Nadužívaná. Lidé ji po sobě obvykle strílejí na setkání, ledabyly ji vhazují do konverzací, zaměňují za pozdrav. Tazatele většinou nezajímá, jak se doopravdy máte. Spokojí se s odpovědí, že dobře, nehledě na to, jak vám uvnitř doopravdy je. Vera se ale uměla zeptat tak, že z jejích slov byl cítit skutečný zájem. Kladla tuhle prostinkou otázku něžně a vlídně, s otevřeným prostorem za otazníkem, který mohly zaplnit jakékoli věty, jakékoli pocity.

„Jsem unavená,“ hlesla Esmé. „Je toho na mě poslední dobou nějak moc.“

„Já vím, holčičko. Závěrečné zkoušky ve škole jsou náročné samy o sobě. A ty k tomu máš ještě naložené lekce navíc.“

„Viš, co mě někdy napadá, mami?“

Matka nechala otázku trpělivě viset ve vzduchu.

„Přemýšlím, jestli Omnicloud neudělal chybu, když vybral zrovna mě. Vždyť se podívej! Kolem je tolik výjimečných holek a kluků mého věku! A co umím já? Možná mám dobré známky, ale v ničem speciálním nevynikám. K čemu bych mohla být Radě